

KIZIM
NERDESİN?

AYTÜL AKAL

 tudem

KIZIM NERDESİN?

AYTÜL AKAL

KIZIM NERDESİN?

© 1999, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal

RESİMLEYEN: Gizem Malkoç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 1999

Dokuzuncu Baskı: Aralık 2019 (2000 adet)

(İlk sekiz baskı toplam 17.000 adet)

(İlk altı baskı Uçanbalık Yayınları tarafından gerçekleştirilmiştir.)

ISBN: 978-9944-69-965-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KIZIM NERDESİN?

AYTÜL AKAL

Aytül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın serüvenini, 160'ı aşkın şiir, öykü, masal, tiyatro oyunu ve roman türünde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımları konusunda çalışmalar yaptı.

Pek çok masalı ve öyküsü, Almancaya, İngilizceye, İspanyolcaya, Farsçaya, Bulgarcaya, Macarcaya ve Arapçaya çevrilerek Almanya, Bulgaristan, İran, Mısır, Bolivya, Macaristan, Avusturalya ve Azerbaycan'da yayımlandı.

Ayrıntılı bilgi için: www.aytulakal.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Süper Gazeteciler 1 (roman), **Süper Gazeteciler 2-Parktaki Esrar** (roman),
Süper Gazeteciler 3-Likörlü Çikolata (roman), **Süper Gazeteciler 4-Belalı Davetiye** (roman), **Kayıp Kitaphıktaki İskelet 1** (roman, Mavisel Yener ile),
Kayıp Kitaphıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölüler (roman, Mavisel Yener ile),
Kayıp Kitaphıktaki İskelet 3-Fare Sarayı (roman, Mavisel Yener ile),
Kırmızı Arabanın Hayaleti (roman), **Süper Çocuklar-1 Renk Delisi** (roman),
Süper Çocuklar-2 Ses Delisi (roman), **Süper Çocuklar-3 Koku Delisi** (roman),
Süper Çocuklar-4 Süs Delisi (roman), **Babamın Sihirli Küresi** (öykü),
Benim Babam Sihirbaz (öykü), **Kızım Neredesin?** (öykü), **Oğlum Neredesin?** (öykü)
Oğlum, Ben Çocukken (öykü), **Kızım, Ben Çocukken** (öykü),
Babam Duymasını (öykü), **Annem Neden Çıldırıldı?** (öykü)

İÇİNDEKİLER

ANNE, SEN ÇOCUKKEN	7
ANNE, DOĞUM GÜNÜ PARTİSİNE DAVETLİYİM!	16
ANNE, BEN HERKESTEN FARKLI OLMALIYIM!	24
ANNE, BEN GİDİYORUM!	32
ANNE, EŞYALARIMI KİM KARIŞTIRIYOR?	40
ANNE, YENİ ARKADAŞIM HARİKA!	47
ANNE, ANNEANNEM GELMİŞ!	55
ANNE, BEN HORMONLU MUYUM?	64
ALO ANNE, BEN ÂŞİK OLDUM!	71
ANNE, BEN BEN MİYİM?	78

ANNE, SEN ÇOCUKKEN...

Hava karardı. Yine geç kaldı! Başına bir kaza gelmiş olmasın sakın! Koskoca, kalabalık bir şehirde küçücük bir kız... Hangi arkadaşlarıyla beraber, bilmem ki... Aralarına tanımadığım kötü niyetli kişiler karışmış olabilir. Ya yavrumu bilinmedik yerlere götürdülse? Ya kandırıp içki içirdilse? Ah, canım kızım... Bir an önce gelsin, başka bir şey istemem. Gitmesine neden izin verdim? Hepsi benim suçum.

Oh, neyse, anahtar sesi... Bu mutlaka odur.

“Nerde kaldın kızım?”

“Bir yerde kalmadım anne, burdayım ya!”

“Saate bir bakar mısın?”

“Baktım.”

“Kaçmış?”

“Nee, çorabım mı kaçmış? Daha bugün giymiştim!”

“Çorabından söz eden yok, konuyu değiştirme. Çok iyi biliyorsun ki, saatten söz ediyorum.”

“Anne, sen bana hava kararmadan gel dememiş miydin? Ben de geldim işte!”

“Evet, öyle demiştim, ama sen bu havaya karar-mamış diyorsan, herhalde gökyüzünün siyahtan daha koyu bir renge dönüşmesini bekliyorsun!”

“Anne, ben yola çıktığımda her yer aydınlıktı. Ne yapayım, trafik öyle yoğundu ki, ben gelene kadar hava kendi kendine karardı. Doğanın kurallarına karşı çıkılmıyor.”

“Doğanın kurallarıyla savaşmanı önermiyorum ki kızım. Akşam eve zamanında gelmeni istiyorum, o kadar.”

“Anne, beni neden merak ediyorsun? Ben artık kocaman bir kızım. Sen de benim yaşımda oldun, hatırlasana.”

“Evet, ben de senin yaşında oldum ama hiç akşam hava karardıktan sonra eve gelmedim.”

“Aaa, yoksa sen geciktiğinde geceyi arkadaşlarında mı geçirirdin?”

“Öyle bir şey söylemedim. Arkadaşıma ya da başka bir yere gitmişsem zamanında yola çıkar, eve hava kararmadan ulaşırdım.”

“Anne, kış günü hava zaten saat altıda kararıyor! Arkadaşların herhalde seninle aynı apartmanda oturuyordu, böylece yollarda kalmıyordun.”

“Olur mu? Benim çocukluğumda şehirleşme bu kadar yoğun değildi, evler genellikle tek katlıydı. Apartmanlar çok azdı.”

“Öyleyse o zamanlar şimdiki gibi trafik yoktu işte.”

“Araba yoktu ki trafik olsun! Araba yok, dolmuş yok, yol yok! Duraklarda saatlerce otobüs beklerdik. Arabalar ve toplu taşımacılık yıllar sonra yoğunlaştı da trafik sıkışmaları başladı.”

“Ay anne, aynen bizim Sosyal hocası gibi konuşun. Korkarım birazdan sınava da başlarsın...”

“Evet küçük hanım, ilk sınav sorun hazır zaten: *Bu saate kadar nerelerdeydin?*”

“Ay anne, biliyorsun ya... Arkadaşlarla sinemaya gittik.”

“Titanik bile üç saat sürüyordu, beş saat değil! Hangi filme gittiniz?”

“Seninle dergide eleştirisini okuduğumuz film vardı ya... Hani üç genç kız ünlü olmak için Hollywood’a gider...”

“Nasıl bir filmdi?”

“Güzeldi.”

“Yani konusu... Konusu nasıldı diyorum.”

“Ben de konusunu söylüyorum ya anne; üç genç kızın hayatı.”

“Sormak istediğim... yani konu neye benziyordu?”

“Of anne... Doğru dürüst sorsana! Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Açık mıydı?”

“Film mi?”

“Yok, Topkapı Sarayı! Elbette filmi soruyorum. Açık saçık bir film miydi?”

“Sana göre açık, bana göre değil.”

“Nasıl oluyormuş öyle?”

“Anne, filmde insanlar eteklerini çekiştirip bacaklarını örtmeye ya da açılan yakalarını iğneyle tutturmaya uğraşmıyorlardı elbette. Çok doğal davranıyorlardı yani. Sen buna çok açık diyebilirsin, ne bileyim...”

“O kadar da değil! Ben de çok şeyi doğal karşılayabilirim, ama bir yere kadar. Benim çocukluğumda böyle değildi tabii. Çocukların filmlerde öpüşmeleri izlemeleri bile doğru görülmezdi.”

“Yani sen çocukken öyle şeyler izlemez miydin?”

“Kimseye söylemeyeceğine söz verersen anlatırım.”

“Anlat anne, söz, aramızda kalacak.”

“Ben senin yaşındayken, anneannenle deden gideceğimiz filmlerin başlıklarına bile dikkat ederlerdi. Yani adında ‘aşk’, ‘sevgili’, ‘öpücük’ gibi kelimeler olan filmlerin hiç şansı yoktu.”

“Ya öteki filmler?.. Yani sıradan isimleri olanlarda öpüşme sahneleri yok muydu?”

“Olmaz mı! Ama biz çocuklar bunu bir türlü göremezdik.”

“Nasıl yani?”

“Filmdeki kadın ile erkek tam romantik bir müzik eşliğinde birbirlerine doğru yaklaşırken...”

“Eee?”

“Tam o sırada anneanneniz bize döner ve ‘Çocuklar, babanız yere yirmi beş kuruş düşürdü,’ derdi.”

“Yirmi beş kuruş mu?”

“E, o zaman yirmi beş kuruş bizim için büyük paraydı. Hele anneannen, ‘Kim bulursa onun olacak,’ dedi miydi, teyzenle ben kendimizi açık hava sinemasının tahta iskemlelerinin altına atardık. Karanlıkta ellerimizle yoklayarak parayı arardık.”

“Sonra?”

“Sonra, öpüşme sahnesi bitince anneannen yere eğilir, yavaşça, ‘Kalkın çocuklar, babanız parasını buldu,’ derdi. Biz de yerimize oturup filme bakardık ki ne romantizm kalmış, ne aşk...”

“Bu arada parayı bulduğun oldu mu hiç?”

“Nerdee! Deden bir kez olsun gerçekten para düşürmemiş ki!”

“Ay anne, siz de çok şeymişsiniz...”

“Neymişiz?”

“Boş ver, şimdi akşam akşam moralini bozmayayım.”

“Aslında ne diyeceğini biliyorum, ama neden, düşündüğün gibi bizim aptallığımız ya da saf oluşumuz değildi elbette. Biz o zamanlar büyüklerin söylediklerini sorgulamadan, olduğu gibi kabul etmek zorundaydık. Gerçek neden buydu işte.”

“Ama baksana, şimdi de soruşturma ustası olmuşsun anne, tebrikler. Yok neredeydin, yok ki-minleydin...”

“Yavrurum, seni merak ediyorum yalnızca. Yoksa maksadım seni izlemek ya da sana karışmak değil. 18 yaşına gelince zaten artık her şeye kendin karar verebileceksin.”

“Anne, karar verme ve doğruyu kavrama yetisi, 18 yaşına geldi diye bir akşamdan ötekine insanın içine doğmaz ki. Öyle yetişkinler var ki görsen, küçücük bir çocuktan daha sorumsuz ve düşüncesiz. Benim yaşımdakiler inan bu tip insanlardan çok daha olgundur. Bana güven!”

Şu işe bak! Bu büyümüş genç hanım, benim kızım! Karşımda durmuş, bana çocukken hep düşündüğüm

ama bir türlü anneme söyleyemediğim şeyleri söylüyor. Çok haklı! O artık büyüyor, ona güvenmeliyim. O benim kızım.

“Haklısın yavrum. Gel seni öpeyim. Koca bir öpücüğü hak ettin.”

“Canım annem...”

“O da ne? Saçın sigara kokuyor! Sen sigara mı içiyorsun yoksa!”

“Amma hızlı fikir değiştiriyorsun anne; bu konuda Rekorlar Kitabı’na girebilirsin. Hani az önce güvendiğin kızın?”

“Burnuma daha çok güvenirim. Sen sigara kokuyorsun!”

“Ben içmedim anne.”

“Arkadaşların mı içiyor? Sigara içen arkadaşlarınla bir daha asla görüşmemelisin.”

“Anne, senin de sigara içen arkadaşların var. Onlar gittikten sonra evi havalandırıyor, eşyalara sinen sigara kokusu yüzünden saatlerce söylenip duruyorsun, ama onlarla arkadaşlığını kesmiyorsun, değil mi?”

“Ama sizin yaşınızda sigara içmek doğru değil.”

“Bunu kendileri anlamalı anne. Başkalarının söylemesiyle olmaz.”

“Neden anne-babaları ‘başkası’ gibi görürsünüz, bilmem? Oysa yeryüzünde size en yakın olan ve yalnızca iyiliğinizi isteyen kişiler bizleriz.”

KIZIM NERDESİN?

Resimleyen: Gizem Malkoç

Biri buluğ çağında, diğeri henüz kendi dünyasında iki çocuk...
Ve kendi çocukluğunun koşulları ile bugünün koşulları
arasında bocalayan bir anne...

Bu eğlendirici öyküleri okurken, öykü kahramanlarından birinin siz
olduğu hissine kapılıp, yazarın bir kapı aralığından yaşamınıza göz
attığından kuşku duymaya hazırlıklı olun.

Okumayı Seviyorum Serisi

www.tudem.com

f t i o tudemyayingrubu

ISBN: 978-9944-69-965-5

9 789944 699655